

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Milana Karabína a JUDr. P. Szaba v trestnej veci obvineného **D. J.** pre obzvlášť závažný zločin vraždy formou spolupáchateľstva podľa § 20, § 145 ods. 1 Tr. zák. prerokoval na neverejnom zasadnutí 18. decembra 2013 v Bratislave dovolanie obvineného D. J., zastúpeného obhajcom JUDr. B. K. proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 7. októbra 2010 sp. zn. 7 To 68/2010, a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného D. J. **sa o d m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Prešov z 21. mája 2010 sp. zn. 5 T 104/2009 boli obvinení P. B. a **D. J.** uznaní za vinných z obzvlášť závažného zločinu vraždy formou spolupáchateľstva podľa § 20, § 145 ods. 1 Tr. zák. na skutkovom základe, že

dňa 12. júna 2006 v čase od 22.30 hod. do 01.30 hod. nasledujúceho dňa v P., na ul. Z. č. X., v byte č. X., po predchádzajúcom požívaní alkoholických nápojov a následnej hádky medzi P. B. a F. T., na tohto fyzicky zaútočili tak, že ho opakovane bili päsťami do oblasti tváre a kopali nohami do oblasti hlavy a trupu, po čom P. B., priniesol z vedľajšej izby sklenenú vázu 0,009 m hrubú a 0,25 m vysokú, ktorou F. T. najmenej dvakrát udrel do temennej časti hlavy a D. J. túto vázu následne dvakrát hodil do oblasti hlavy F. T., čím mu spôsobili mnohopočetné zranenia, a to krvné podliatiny a odreniny na čele, lícach, oboch mihalniciach očí, ušniciach, hrudníku, chrbte a končatinách, tržnozhoždené rany v temenno – záhľavnej oblasti vpravo, ušniciach, koreni nosa a perách, prekrvácanie mäkkých pokrývok

lebečných, jemný povlak krvi pod tvrdou plenou mozgu, zakrvácanie medzi mäkké pleny, zakrvácanie komôr mozgu, roztrhnutie chrupaviek nosa, zlomeniny 2. – 3. rebra vpravo, 5. – 9. rebra vpravo, 4. – 7. rebra vľavo, prekrvácenie podkožia a povrchovej svaloviny, ľahké vdýchnutie krvi, zatečenie krvi do žalúdka a prekrvácenie okružia tenkého čreva a následkom týchto útokov bezvládneho F. T. vyniesli za pomoci M. Z. z uvedeného bytu a položili ho za krík pri zadnom vchode obytného domu č. 12 na ul. T. v P., kde dňa 13. júna 2009 v čase okolo 03.00 hod. týmto zraneniam podľahol.

Za to bol P. B. odsúdený podľa § 145 ods. 1 Tr. zák. za použitia § 36 písm. l/, § 37 písm. m/, § 38 ods. 2 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 17 (sedemnášť) rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 3 písm. b/ Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom strázenia.

Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Tr. zák. bol obvinenému uložený ochranný dohľad na dobu 3 (troch) rokov.

Podľa § 73 ods. 2 písm. c/ Tr. zák. mu bolo uložené ochranné protialkoholické liečenie v ambulantnej forme.

Podľa § 83 ods. 1 písm. c/ Tr. zák. mu súd uložil zhabanie veci – sklenenej vázy a valašky, vlastníkom ktorých sa podľa § 83 ods. 2 Tr. zák. stáva štát.

Obvinený D. J. bol odsúdený podľa § 145 ods. 1 Tr. zák. za použitia § 36 písm. l/, § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere **17 (sedemnášť) rokov**, pričom na výkon uloženého trestu bol zaradený podľa § 48 ods. 3 písm. b/ Tr. zák. do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom strázenia.

Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Tr. zák. bol obvinenému uložený ochranný dohľad na **3 (tri) roky**.

Podľa 287 ods. 1 Tr. por. boli obvinení P. B. a **D. J.** zaviazaní k náhrade škody poškodeným B. Š. vo výške 859,22 € a V. Z. P., a.s., Krajská pobočka P. vo výške 4,60 €.

Proti tomuto rozsudku ihneď po jeho vyhlásení zahlásil obvinený D. J. odvolanie do výroku o vine i do trestu do zápisnice o hlavnom pojednávaní (č.l. 817). Odvolanie v zákonom stanovenej lehote podal i obvinený P. B. prostredníctvom svojho obhajcu.

Včas podané odvolanie obvinený D. J. odôvodnil osobitným podaním z 22. júna 2010 (č.l. 844-848/zv.III.) v ktorom namietal právnu kvalifikáciu skutku, pretože nenaplnil znaky zločinu vraždy, jeho útok nebol taký intenzívny, bil poškodeného oveľa menej, iniciátorom útoku bol P. B., ďalej uviedol, že v čase činu mal na nohách vychádzkovú obuv, ktorou nemohol spôsobiť poškodenému vážnejšie zranenia, nemal v úmysle privodiť smrť poškodeného, bol pod vplyvom alkoholu a v kombinácii s ďalšími psychoaktívnymi látkami nemohol vedieť, že nastane smrť poškodeného, namietal znalecký posudok znalcov psychiatrov, ktorí ho odflákli, pretože za 15 minút, čo boli s ním, nemohli podať znalecký posudok, napokon namietal uložený trest, ktorý je likvidačný.

Dôvody odvolania podal i prostredníctvom obhajcu (č.l. 850-852) osobitným podaním z 21. júla 2010. V dôvodoch odvolania namietal právnu kvalifikáciu, pretože nebol preukázaný úmysel usmrtiť poškodeného. Navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a uznať ho za vinného zo zločinu zabitia podľa § 147 ev. § 148 Tr. zák. a uložiť primeraný trest, prípadne rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa, aby vec znovu prerokoval a rozhodol.

Na základe podaných odvolaní vo veci rozhodoval Krajský súd v Prešove, ktorý na verejnom zasadnutí rozsudkom zo 7. októbra 2010 sp. zn. 7 To 68/2010 podľa § 321 ods. 1 písm. e/, ods. 3 Tr. por. zrušil rozsudok vo výroku o treste u **obvineného D. J.** a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám vo veci rozhodol a **obvinenému podľa § 145 ods. 1 Tr. zák. za použitia § 36 písm. l/, § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. uložil trest odňatia slobody vo výmere 15 (pätnásť) rokov**, na výkon ktorého zaradil obvineného podľa § 48 ods. 3 písm. b/ Tr. zák. do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Odvolanie obvineného P. B. podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Rozsudok súdu prvého stupňa nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňom 7. októbra 2010, kedy vo veci rozhodol krajský súd, pričom obvinený uložený trest od uvedeného dňa vykonáva, t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia Leopoldov.

Odpis druhostupňového rozhodnutia obvinený D. J. prevzal 20. decembra 2010, jeho obhajca i prokurátor prevzali rozhodnutie 9. decembra 2010 a rozhodnutie prevzali i poškodené strany.

Okresný súd Prešov 9. decembra 2013 predložil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dovolanie obvineného D. J., ktoré podal prostredníctvom ustanoveného obhajcu JUDr. B. K. (č.l. 981-987). Dovolanie bolo podané na súde prvého stupňa 20. augusta 2013 z dôvodov § 371 ods. 1 písm. c/, g/, i/ Tr. por., pretože v konaní bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu, rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom a rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

V dôvodoch svojho mimoriadneho opravného prostriedku obvinený namietal, že súdy prvého i druhého stupňa ho neprávom uznali za vinného a odsúdili bez toho, aby bolo vykonaným dokazovaním preukázané, že svojim konaním naplnil znaky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu. Zároveň pripomenul, že všetky okolnosti rozhodné pre posúdenie jeho veci uplatnil už v konaní pred súdom prvého i druhého stupňa v rámci svojej obhajoby. Vytýka súdom arbitrárnosť pri hodnotení vykonaných dôkazov, ktoré účelovo hodnotili najmä výpoveď svedka M. Z. v jeho neprospech, namietal závery znalcov psychiatrov a vytýkal, že súdy vôbec nezohľadnili okolnosti a dôkazy svedčiace v jeho prospech, čím bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu. Ďalej vytýkal súdom nedostatočné odôvodnenie ich rozhodnutí, porušenie základných zásad trestného konania, ktoré okolnosti nasvedčujú tomu, že boli naplnené dovolacie dôvody v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/, g/ Tr. por.

V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. namietal nesprávnu kvalifikáciu skutku, nakoľko mu nebol preukázaný úmysel usmrtiť poškodeného. Do útoku na poškodeného sa síce zapojil, ale si je istý, že jeho útok nemohol poškodeného ohroziť na živote. V tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že zabránil útoku B. s nožom na poškodeného, čo potvrdil aj svedok Z.. Okrem toho poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I.ÚS 199/2009, kde sa vytýka najvyššiemu súdu nesprávna aplikačná prax, ktorou veľmi reštriktívnym spôsobom aplikuje príslušné ustanovenia o dovolaní proti rozhodnutiu krajského súdu v tom zmysle, že nepripúšťa revíziu skutkových zistení, čo odporuje zmyslu a zámeru zavedenia tohto inštitútu.

Záverom svojho dovolania navrhol, aby najvyšší súd podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil, že napadnutým rozsudkom krajského súdu, ako aj konaním, ktoré mu predchádzalo bol porušený zákon v jeho neprospech. Napadnutý rozsudok, ako aj rozsudok súdu prvého stupňa navrhol zrušiť a prikázať súdu prvého stupňa, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Predseda senátu súdu prvého stupňa v súlade s ustanovením § 376 Tr. por. doručil rovnopis dovolania ostatným stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté, s upozornením, že sa môžu v lehote, ktorú im určil, k dovolaniu obvineného vyjadriť. Uvedenú možnosť využil prokurátor, ktorý vo svojich vyjadreniach uviedol, že dovolacie dôvody nie sú naplnené, a preto navrhol dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, 3 Tr. por.). Dovolanie bolo podané po vyčerpaní riadneho opravného prostriedku (§ 372 Tr. por.), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.). Zároveň však zistil, že dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach opakovane zdôrazňuje, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných pochybení súdov a predstavuje výnimočné prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných súdnych rozhodnutí, ktorá zásada je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Táto výnimočnosť je vyjadrená práve obmedzenými možnosťami pre podanie dovolania, aby sa širokým uplatňovaním tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inšancia.

Dovolanie preto možno podať iba z dôvodov taxatívne uvedených v ustanovení § 371 Tr. por., pričom dôvod dovolania sa musí v dovolaní vždy uviesť (§ 374 ods. 2 Tr. por.). Dovolací súd je viazaný uplatnenými dôvodmi dovolania a ich odôvodnením (§ 385 ods. 1 Tr. por.) a nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia

z vlastnej iniciatívy. Právne fundovanú argumentáciu má zaistiť práve povinné zastúpenie obvineného obhajcom – advokátom.

Zároveň je potrebné poukázať na ustanovenie § 371 ods. 4 Tr. por., v zmysle ktorého dôvody podľa odseku 1 (§ 371 Tr. por.) písm. a/ až písm. g/ **nemožno použiť**, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

V predmetnej veci ako už bolo vyššie konštatované, obvinený v dôvodoch odvolania proti rozsudku súdu prvého stupňa namietal iba právnu kvalifikáciu a v tejto súvislosti aj výšku uloženého trestu, ktorý považoval za likvidačný. Dovolací súd pripomína, že obvinený v konaní na súde prvého stupňa žiadne porušenie jeho práva na obhajobu nenamietal a nemal výhrady na nezákonnosť dôkazov. Takéto pripomienky nevzniesol ani v dôvodoch odvolania proti rozsudku súdu prvého stupňa. Dovolaciemu súdu tak v akceptovaní dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/, g/ Tr. por. bráni vyššie citované ustanovenie § 371 ods. 4 Tr. por.

Napriek tomu považuje dovolací súd za potrebné uviesť, že zo strany obvineného pokiaľ ide o námietky v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/, g/ Tr. por. ide o nesprávny výklad a nepochopenie ustanovení Trestného poriadku.

Právo na obhajobu každého, proti komu sa vedie trestné konanie, je v Trestnom poriadku upravené v § 2 ods. 9. Vyjadruje jeden z právnych princípov, na ktorých je vybudované trestné konanie a jeho zmyslom je zabezpečiť úplnú ochranu zákonných záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ako aj prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu a správneho rozhodnutiu. Toto právo primárne zahŕňa právo na osobnú obhajobu (§ 34 ods. 1 Tr. por.), právo nechať sa obhajovať obhajcom (§ 34 ods. 1, § 36 Tr. por.), ako aj právo na povinnú obhajobu (§ 37, § 38 Tr. por.) Jednotlivé zložky tohto práva sú v širšom zmysle upravené v ďalších ustanoveniach Trestného poriadku. Dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. je iba zásadné porušenie práva na obhajobu. Takýmto zásadným porušením by bolo najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe podľa § 37, ktoré by mohlo mať konkrétny vplyv na vykonanie jednotlivých úkonov trestného konania smerujúcich k vydaniu rozhodnutí procesnej povahy (napr. rozhodnutie o obmedzení osobnej

slobody) alebo meritórneho rozhodnutia. Dôležité sú preto i konkrétne podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne ako aj vo vzájomných súvislostiach.

Proces dokazovania (a to nielen z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých, vo veci vykonaných dôkazov, dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo postupovať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Nevykonanie dokazovania v rozsahu predpokladanom obvineným a hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý nezodpovedá predstavám obvineného, nie je možné uplatňovať v rámci tohto dovolacieho dôvodu. Zo strany obvineného ide o skrytú formu vyjadrenia obvineného, aby boli vykonané dôkazy vyhodnotené v jeho prospech. Výkon a spôsob obhajoby taktiež nenapĺňa žiadny z dovolacích dôvodov. Z uvedeného vyplýva, že v danom prípade k žiadnemu závažnému porušeniu práva na obhajobu nedošlo, preto argumentáciu obvineného vo vzťahu k tomuto dovolaciemu dôvodu vyhodnotil dovolací súd ako nedôvodnú.

Rovnako neopodstatnené sú námietky obvineného aj vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom.

Vo všeobecnej rovine k tomuto dovolaciemu dôvodu považuje dovolací súd za nutné uviesť, že uvedený dôvod sa vzťahuje k najdôležitejšej fáze trestného konania – k dokazovaniu. Dokazovanie prebieha v štyroch etapách, začína vyhľadávaním, nasleduje etapa zabezpečovania dôkazov, potom ich vykonávanie a na záver etapa hodnotenia dôkazov. Za dôkaz pritom môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa Trestného poriadku alebo podľa osobitného zákona.

Dôvod dovolania podľa citovaného ustanovenia sa vzťahuje predovšetkým k tretej etape dokazovania, t.j. k vykonávaniu dôkazov súdom. Prirodzene zahŕňa aj predchádzajúce

dve štádiá dokazovania, pretože dôkazy zadovážené v rozpore so zákonom nie sú v trestnom konaní použiteľné a nie je možné ich vyhodnotiť ani v prípade, keby boli na hlavnom pojednávaní súdom vykonané v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku. Pre naplnenie tohto dovolacieho dôvodu sa preto vyžaduje, aby sa napadnuté súdne rozhodnutie opieralo o nezákonné dôkazy.

Zároveň treba uviesť, že uvedený dovolací dôvod sa nevzťahuje na posledné štádium dokazovania – na hodnotenie dôkazov. V trestnom konaní, ako už bolo vyššie uvedené, platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie. Platný Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, čo sa týka miery dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 12 Tr. por., podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Z obsahu spisového materiálu pritom vyplýva, že dôkazy v posudzovanej veci boli nielen súdom, ale aj v prípravnom konaní vykonané spôsobom, ktorý zodpovedá zákonu. Taktiež odôvodneniu súdnych rozhodnutí nemožno nič vyčítať. Sú síce stručné ale dávajú odpoveď na všetky otázky, ktoré bolo potrebné v konkrétnom prípade riešiť. Argumentáciu obvineného vo vzťahu k tomuto dovolaciemu dôvodu preto dovolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

Obvinený ako ďalší dovolací dôvod uplatnil dôvod uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., podľa ktorého dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 371 ods. 5 Tr. por. dôvody podľa odseku 1 písm. i/ a podľa odseku 3 nemožno použiť, ak zistené porušenie zákona zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného.

Vyššie uvedenou formuláciou dovolacieho dôvodu zákon vyjadruje, že dovolanie je určené na nápravu právnych chýb rozhodnutia vo veci samej, pokiaľ tieto chyby spočívajú

v právnom posúdení skutku alebo iných skutočností podľa noriem hmotného práva, nie však z hľadiska procesných predpisov. Poukázaním na uvedený dovolací dôvod preto nemožno namietat' porušenie procesných predpisov. V medziach tohto dovolacieho dôvodu možno namietat', že skutok tak, ako bol súdom zistený, bol nesprávne právne kvalifikovaný ako trestný čin, hoci sa o trestný čin nejedná, alebo ide o iný trestný čin, než ktorým bol obvinený uznaný za vinného. Na podklade tohto dovolacieho dôvodu však nie je možné preskúmať a hodnotiť správnosť a úplnosť skutkových zistení, na ktorých je napadnuté rozhodnutie založené. Uvedený dovolací dôvod nenaplnia ani poukaz na to, že vykonaným dokazovaním nebola v konaní preukázaná subjektívna stránka trestného činu. Tá totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkovane, t.j. tak, ako sa navonok prejavil v jeho konaní, ktoré je obsahom skutkovej vety rozhodnutia.

Z uvedeného vyplýva, že najvyšší súd nie je ďalšou odvolacou inštanciou, a preto nemôže preskúmať a posudzovať postup súdov prvého a druhého stupňa pri hodnotení vykonaných dôkazov. Naopak najvyšší súd je povinný vychádzať zo skutkových zistení súdu prvého stupňa, prípadne druhého stupňa a potom v nadväznosti na nimi zistený skutkový stav, môže posudzovať hmotnoprávne posúdenie skutku. Nemôže vychádzať z konštrukcie skutkového stavu, ktorú za správnu považuje obvinený.

V posudzovanej veci uplatnené dovolacie námietky obvineného smerujú primárne do oblasti skutkových zistení. Z jeho strany ide o výhrady voči spôsobu hodnotenia dôkazov vykonaných súdmi nižšej inštancie a polemizuje s odôvodnením ich rozhodnutí. V podstate sa obvinený takýmto spôsobom snaží presadiť vlastnú (pre neho priaznivú a od skutkových zistení oboch súdov inú) verziu skutkového stavu veci. Až následne z uvedených skutkových (procesných) výhrad vyvodzuje záver o nesprávnom právnom posúdení skutku, resp. o inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu dával obvinený do pozornosti dovolacieho súdu rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I.ÚS 199/2009, ktoré podľa neho vytýka najvyššiemu súdu nesprávnu aplikačnú prax, keď príliš reštriktívnym spôsobom aplikuje príslušné ustanovenia o dovolaní proti rozhodnutiu krajského súdu v tom zmysle, že nepripúšťa revíziu skutkových zistení, čo odporuje zmyslu a záveru zavedenia tohto mimoriadneho opravného prostriedku.

Aj v tomto prípade ide zo strany obvineného o nesprávny výklad tohto rozhodnutia, pretože ústavný súd v tomto konkrétnom prípade prízvukoval pod bodom 16/, že „najvyšší súd nie je oprávnený v dovolacom konaní preskúmať postup nižších súdov pri dokazovaní a hodnotení dôkazov, ale vychádza iba z konečných skutkových zistení urobených nižšími súdmi a v nadväznosti na tieto stabilizované skutkové zistenia posudzuje správnosť aplikovaného hmotno-právneho posúdenia. Tieto skutkové zistenia nemôže zmeniť, a to ani na základe prípadného doplnenia dokazovania, ani v závislosti na inom hodnotení v predchádzajúcom konaní uskutočnených dôkazov.“

Z uvedeného je zrejmé, že argumenty uvedené v dovolaní obvineného nie sú spôsobilé naplniť dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., pretože sa netýkali právneho posúdenia, ale výlučne skutkových zistení a hodnotenia dôkazov.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu uplatnil aj výhrady voči uloženému trestu odňatia slobody, ktorý je podľa neho „likvidačný“. V tejto súvislosti dovolací súd pripomína, že námietky voči uloženému trestu možno uplatňovať iba pod dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. Aj v prípade, že by obvinený uvedený dôvod vo svojom dovolaní uplatnil, nemohol by dovolací súd jeho námietky akceptovať. Uvedený dovolací dôvod sa totiž vzťahuje iba na prípady, kedy bol obvinenému uložený taký druh trestu, ktorý zákon nepripúšťa alebo mu bol uložený trest vo výmere mimo trestnej sadzby uvedenej v Trestnom zákone, čo sa v prípade obvineného nestalo.

Dovolací súd opakovane zdôrazňuje, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. V prípade, že tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom ale obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por.

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por., dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371.

V prerokúvanej veci, ako už bolo vyššie konštatované, obvinený D. J. vo svojom podaní nenaplnil ani jeden z tam uplatnených dovolacích dôvodov, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného D. J. podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 18. decembra 2013

**JUDr. Juraj Kl i m e n t , v. r.
predseda senátu**

Vyhotovil: JUDr. P. Szabo

Za správnosť vyhotovenia: Gabriela Protušová